

hově žádný jeho zletilý předek. Vyslovil se tedy žal. úřad jen negativně, že onen zákonný článek nedá se na případ, o který jde, použití. Ježto stížnost sama tvrdí, že otázku domovské příslušnosti st-le resp. jeho otce nelze posuzovati podle tohoto zákonného článku, nelze seznati, jak se mohl výrok žal. úřadu, pokud se zákonným článkem tím obírá, dotknouti práv st-lových a nebylo třeba věcně vývody stížnosti po té stránce se zabývat.

Z toho co uvedeno jde, že vývody stížnosti nedokázaly nesprávnost nebo vadnost výroku žal. úřadu, že st-l není a v rozhodné době, t. j. 27. července 1930, nebyl státním občanem československým. Nebyl-li však st-l tímto občanem dne 27. července 1930, kdy obec Berehovo mu domovskou příslušnost přiznala, pak usnesení o jeho domovské příslušnosti bylo zmatečné a nadřizený úřad byl oprávněn je jako takové zrušiti. Pak není však nezákonnosti v tom, když žal. úřad, zamítнув odvolání st-lovo, výrok okresního úřadu potvrdil.

Č. 11.607.

Občanství státní. — Policejní věci: Na přerušeni nepřetržitého pobytu, nastalém v důsledku vyhošťovacího nálezu, nemění nic ani okolnost, že vyhoštěnec se ilegálně ještě týž den vrátil do místa, odkud vyhoštění bylo provedeno.

(Nález ze dne 18. prosince 1934 č. 23.780.)

V ě c: Bernát S. v M. proti zemskému úřadu v Užhorodě o vydání osvědčení o pobytu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zemský úřad nař. rozhodnutím v konečné instanci zamítl žádost st-lovu za vydání osvědčení o nepřetržitém pobytu v M. od roku 1925 a to z těchto důvodů:

»Provedeným šetřením bylo zjištěno, že žadatel byl policejně hlášen pouze v době od 17. srpna 1925 do 17. května 1927, od 20. května 1927 do 12. prosince 1929, od 21. srpna 1931 do 26. října 1931 a pak od 23. listopadu 1931 do nynější doby. Naproti tomu žadatel neprokázal žádným věrohodným a přesvědčujícím způsobem nepřetržitý pobyt v M. od 17. května 1927 do 20. května 1927, od 12. prosince 1929 do 21. srpna 1931 a od 26. října 1931 do 23. listopadu 1931. Svědci žadatelem navržení ve svých výpovědích neprokazují věrohodným veškerou pochybnost vylučujícím způsobem, že žadatel právě ve shora uvedené době zdržoval se v M. a že během té doby svůj pobyt v M. snad nepřerušil, ježto ve svých výpovědích potvrzují jen všeobecně, že žadatele od roku 1925 častěji v M. viděli, po případě s ním se stýkali. Úředně bylo však zjištěno, že žadatel byl z Československé republiky do Polska vyhoštěn a postrkem dopraven přes československé hranice do cizozemská, a to nejprve dne 12. prosince 1929, po druhé dne 24. července 1931, po třetí dne 30. července 1931 a po čtvrté dne 22. října 1931. Provedeným vyhoštěním bylo však trvalé bydlení žadatele v M. a v Československé republice přerušeno, aniž měl žadatel možnost legálně se vrátiti do svého původního bydliště (do M.), takže nelze uznati jeho bydlení v M. za nepřerušené, nehledě ani k tomu, že celá doba není

prokázána a nebylo tudíž možno vydati potvrzení o nepřetržitém bydlení v M. od roku 1925.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že svědkové s naprostou určitostí nepřetržitý pobyt prokázali a že tedy tvrzení nař. rozhodnutí ohledně svědeckých výpovědí není správné. Odůvodnění není také úplné, ježto neuvádí podstatné části svědeckých výpovědí, z nichž na nevěrohodnost a nedostatek přesvědčivosti jich usuzuje. Dále namítá stížnost, že vyhoštění nelze považovati za důkaz přerušení, poněvadž se st-l vždy ještě téhož dne od hranic do M. vrátil.

Stížnost neuznal nss důvodnou.

Žal. úřad uvádí v důvodech nař. rozhodnutí, že trvalé bydlení st-lovo v M. bylo opět vyhoštěním z republiky Československé přerušeno, aniž měl st-l možnost legálně do M. se vrátiti. Proto bydlení v M. nelze pokládati za nepřerušené, nehledě ani k tomu, že celá doba pobytu není prokázána. Stojí tedy žal. úřad na stanovisku, že vyhoštěním st-le z M. byl pobyt jeho tam přerušen a že návrat jeho do M., ježto byl ilegální, nemůže na přetržení tom ničeho měniti.

Stížnost naproti tomu tvrdí, že vyhoštěním pobyt st-lův v M. přerušen nebyl, ježto se vždy od hranic téhož dne vrátil do M. Stížnost tedy sama doznává, že vyhošťovací nálezy byly také provedeny, t. j. že st-l byl na základě vyhošťovacích nálezů vždy dopraven na hranice. Bylo-li však vyhoštění st-lovo podle jeho vlastního udání skutečně provedeno, t. j. byl-li z M. na hranice Československé republiky opět odveden, pak právem vyslovil žal. úřad, že pobyt jeho v M. nebyl nepřetržitý, poněvadž právě vyvedením jeho z M. na hranice byl opět — jak nař. rozhodnutí konstatuje a stížnost nepopírá třikrát — přerušen. Návrat st-lův, který stal se protiprávně a který, jak z opětovaného vyhoštění patrně, úřady trpěti nechtěly, je právně bezvýznamný, poněvadž byl protiprávní, nehledě ani k tomu, že provedením vyhošťovacího nálezu nastalo faktické přerušení pobytu st-lova v M.

Jestli za toho stížností doznaného stavu skutkového žal. úřad vyslovil, že pobyt st-lův v M. od roku 1925 do podané žádosti z 21. prosince 1931 nebyl nepřerušený, ježto st-l třikrát byl z M. vyhoštěn, nelze závěr ten shledávati vadným. Jestli pak za toho stavu odepřel v pořadí instancí vydati st-li potvrzení o nepřerušeném pobytu v M., nelze nalézt, že by rozhodnutí bylo nezákonné a bylo již proto stížnost zamítnouti, aniž bylo potřebí zabývati se ostatními jejími námitkami.

Č. 11.608.

Zaměstnanci veřejní: * Za nepřevzatého zaměstnance bývalého státu Rakousko-Uherského ve smyslu čl. 1 Vídeňské úmluvy č. 195/1926 Sb. dlužno pokládati také zaměstnance, jenž nebyl převzat s účinností nejpozději ode dne 30. listopadu 1923.

(Nález ze dne 18. prosince 1934 č. 23.785.)

Věc: MUDr. Petr K. v B. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu financí o převzetí pense.